

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrastilové a doc. JUDr. Petra Průchy, CSc., v právní věci **žalobkyně: J. B.**, zastoupena Mgr. PhDr. Romanem Novákem, advokátem, se sídlem 17. listopadu 24, Břeclav, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 26. 1. 2006, č. j. 22 Cad 152/2005 - 27,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** České správě sociálního zabezpečení **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 15. 8. 2005, č. X.

Tímto rozhodnutím byl žalobkyni přiznán ode dne 1. 4. 2005 podle ust. § 29 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), a podle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 starobní důchod ve výši 2640 Kč měsíčně. Plná základní výměra důchodu činila 1400 Kč, plná procentní výměra 12 281 Kč, celkově tedy 13 681 Kč. Výpočtový základ pro určení procentní výměry důchodu byl stanoven částkou 12 281 Kč, jeho výše odpovídá osobnímu vyměřovacímu základu 23 010 Kč za roky 1986 - 2004. Procentní výměra ke dni vzniku nároku na důchod za 42 roků pojištění činila 63,00 % výpočtového základu, tj. 7738 Kč, zvýšení procentní výměry za 175 dnů pojištění získaných po vzniku nároku na důchod pak 1,50 % výpočtového základu, tj. 185 Kč. Výše důchodu byla následně upravena podle poměru dob získaných v českém důchodovém

pojištění a celkové době pojištění. Žalobkyně získala v českém důchodovém pojištění 4398 dnů, celkově pak 15 537 dnů. Základní výměra důchodu tak byla upravena na částku 397 Kč, procentní výměra na částku 2243 Kč.

V žalobě ze dne 10. 10. 2005 proti výše uvedenému rozhodnutí žalobkyně dovozovala nesprávné posouzení právní otázky, konkrétně výklad a aplikaci příslušných ustanovení Nařízení Rady č. 1408/71. Žalobkyně navrhla dorovnání starobního důchodu vypláčeného Slovenskou republikou z období důchodového pojištění od 1. 9. 1962 do 31. 12. 1992 (v replice ze dne 14. 12. 2005 pak žalobkyně uvedla, že správné datum období není do 31. 12. 1992, ale do 28. 2. 1993) a požádala o dorovnání do zákonného nároku podle českých právních předpisů. Uvedla, že do zaměstnání nastoupila v r. 1962, od r. 1965 byla zaměstnaná v D. z. B., se sídlem v B. Privatizací se zaměstnavatelem od 1. 3. 1992 do 28. 2. 1993 stala slovenská společnost J. s. r. o., se sídlem v B., pracoviště měla žalobkyně i nadále v B. Od 1. 3. 1993 do 31. 3. 2005 soukromě podnikala. Rozhodnutím Sociální pojišťovny Slovenské republiky jí byl od 1. 4. 2005 za období důchodového pojištění od 1. 9. 1962 do 28. 2. 1993 podle slovenských předpisů upravujících sociálním pojištění a podle článku 46 odst. 1 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 přiznán starobní důchod ve výši 7813 Sk měsíčně. Od července 2005 jí byl tento důchod zvýšen na částku 8505 Sk. Postup žalované, kdy jí byl od 1. 4. 2005 přiznán starobní důchod podle ust. § 29 zákona č. 155/1995 Sb. a podle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, a to za období důchodového pojištění od 1. 3. 1993 do 31. 3. 2005 ve výši 2640 Kč, považovala žalobkyně za diskriminační vzhledem ke směnnému kurzu české a slovenské koruny, kdy je jí starobní důchod vyplácen částečně ve slovenských korunách. Na podporu své argumentace poukázala na nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 405/02 a sp. zn. III.ÚS 252/04. Žalovaná podle názoru žalobkyně rozhodnutím ze dne 15. 8. 2005 nezabezpečila pobírání důchodové dávky, která odpovídá nároku podle českých právních předpisů a nerozhodla o dorovnání výše důchodu pobíraného od Slovenské republiky za období důchodového pojištění od 1. 9. 1962 do 28. 2. 1993. Z uvedených důvodů proto navrhla dorovnání starobního důchodu vypláčeného Slovenskou republikou za období důchodového pojištění od 1. 9. 1962 do 28. 2. 1993 do zákonného nároku podle českých právních předpisů. Zjištěný skutkový stav žalobkyně nezpochybňovala.

Krajský soud v Brně při posouzení věci vyšel ze skutkového stavu tak, jak byl popsán v napadeném rozhodnutí a právní argumentaci žalobkyně nepřisvědčil. Svůj právní názor opřel o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2003, č. j. 2 Ads 15/2003 - 39, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 230/2004, a dále o rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, č. j. 3 Ads 2/2003 - 112, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 798, podle něhož lze doby zabezpečení získané pojištěncem do 31. 12. 1992 na území bývalé ČSFR hodnotit ode dne 1. 6. 2002 jen podle čl. 20 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení. Ode dne 1. 5. 2004 je pak uvedený článek součástí komunitárního práva, neboť byl inkorporován do oddílu 44 přílohy č. III Nařízení Rady č. 1408/71. Při výpočtu výše starobního důchodu tedy podle názoru soudu nebylo možno postupovat tak, jak požadovala žalobkyně. Krajský soud shledal napadené rozhodnutí žalované zákonným a žalobu zamítl.

Kasační stížnost podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení.

Podle názoru stěžovatelky, jak bylo uvedeno již v žalobě, ke dni 1. 4. 2005 byly z její strany splněny i bez použití Smlouvy mezi Českou republikou a Slovenskou republikou o sociálním zabezpečení, publikovaná pod č. 228/1993 Sb. (dále jen „Smlouva“), všechny zákonné podmínky stanovené českými právními předpisy pro vznik nároku na starobní důchod. Podmínka minimální doby pojištění stanovená § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb. byla splněna s ohledem na ust. § 13 odst. 1 tohoto zákona a čl. 1 odst. 1 ústavního zákona ČNR č. 4/1993 Sb., o opatřeních souvisejících se zánikem České a Slovenské federativní republiky. Touto normou došlo k recepci právního řádu ČSFR do práva českého a tudíž doby důchodového pojištění získané na území společného československého státu se považují za doby získané na území ČR. Jelikož stěžovatelka byla zaměstnána již od roku 1965, minimální dobu pojištění získala ještě za doby trvání společného státu a aplikací ust. § 61 zákona č. 155/1995 Sb., a následně Smlouvy jí nemůže být toto zpětně upíráno. Dále stěžovatelka namítá, že aplikace Smlouvy je jí k újmě, neboť jí krátí v zákonných nárocích podle českých právních předpisů. Na podporu své argumentace poukazuje mj. i na nález Ústavního soudu č. III.ÚS 252/04, podle něhož: ... „pokud občan splňuje všechny zákonné podmínky pro vznik nároku na důchod i bez Smlouvy, je věcí nositele českého důchodového pojištění, aby zabezpečil pobírání důchodové dávky v takové výši, která odpovídá vyššímu nároku podle vnitrostátních předpisů a rozhodl tak o dorovnání výše důchodu pobíraného od druhé smluvní strany do zákonného nároku podle českých právních předpisů, přičemž bude tudíž respektovat částku důchodu pobíraného v souladu se Smlouvou od druhé smluvní strany tak, aby nedošlo k duplicitnímu pobírání dvou důchodů stejného typu, přiznaných ze stejného důvodu od dvou různých nositelů pojištění. Tento postup odpovídá obecně chápané spravedlnosti tak, jak vyplývá z materiálního pojetí právního státu“. Dále stěžovatelka vytýká Krajskému soudu v Brně, že s odkazem na znění čl. 10 Ústavy České republiky a zejména Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 vyvozuje nepřipustnost porovnání nároku na starobní důchod podle mezinárodní smlouvy a českého vnitrostátního práva. Uvádí, že princip přednostní aplikace mezinárodních smluv před vnitrostátním právem vyjádřený v čl. 10 Ústavy ČR musí ustoupit principu ústavně konformní interpretace a aplikace relevantního jednoduchého práva. Tímto ústavním principem je v případě stěžovatelky základní právo plynoucí z ústavního principu rovnosti občanů a vyloučení jejich neodůvodněného odlišování v právech. Dále odkazuje na shora citovaný nález Ústavního soudu č. III.ÚS 252/04, v němž Ústavní soud uvádí, že z pohledu ochrany ústavněprávní považuje za neodůvodněnou nerovnost toliko ve vazbě na odlišování státních občanů České republiky v jejich nárocích plynoucích ze sociálního zabezpečení, nikoliv ale na další kategorie fyzických osob. Stěžovatelka podotýká, že je státní občankou České republiky. Podle názoru stěžovatelky Krajský soud v Brně tím, že se ztotožnil s aplikací Smlouvy na její případ, zasáhl do stěžovatelčiných základních práv a svobod - konkrétně pak porušil čl. 1 odst. 1 a čl. 89 odst. 2 Ústavy ČR, čl. 1 a čl. 3 odst. 1 ve spojení s čl. 30 odst. 1 i čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Stěžovatelka s ohledem na výše uvedené navrhla, aby napadený rozsudek Krajského soudu v Brně byl zrušen a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se kasační stížnosti nevyjádřila.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu uplatněných stížných bodů a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Vzhledem k tomu, že mezi účastníky nebyl sporný skutkový základ rozhodnutí správního orgánu, Nejvyšší správní soud z něho při posouzení věci rovněž vycházel.

Ze správního (dávkového) spisu proto stručně uvádí jen některé rozhodné skutečnosti. Stěžovatelka se narodila dne 8. 6. 1947 v P. Od 1. 9. 1962 byla v učebním poměru u D. z. J., od roku 1965 byla zaměstnána v D. z. B., se sídlem v B. Ke dni rozdělení ČSFR byla zaměstnána u společnosti J. S. s. r. o., se sídlem v B. Příslušným k hodnocení dob pojištění před 1. 1. 1993 proto byl slovenský nositel pojištění. Rozhodnutím Sociální pojišťovny Slovenské republiky jí byl od 1. 4. 2005 za období důchodového pojištění od 1. 9. 1962 do 28. 2. 1993 podle slovenských předpisů upravujících sociálním pojištění a podle čl. 46 odst. 1 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71 starobní důchod ve výši 7813 Sk měsíčně. Od července 2005 jí byl tento důchod zvýšen na částku 8505 Sk. Rozhodnutím žalované ze dne 15. 8. 2005 postupem podle § 61 zákona č. 155/1995 Sb. jí byl od 1. 4. 2005 přiznán starobní důchod podle ust. § 29 zák. č. 155/1995 Sb. a podle čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady (EHS) č. 1408/71, a to za období důchodového pojištění od 1. 3. 1993 do 31. 3. 2005 ve výši 2640 Kč.

O námitkách stěžovatelky uvažil Nejvyšší správní soud následovně:

Stěžovatelka má za to, že žalovaná nesprávně zhodnotila dobu pojištění získanou po vzniku nároku na starobní důchod v důsledku ignorace výše uvedených nálezů Ústavního soudu. Skutkový stav nezpochybňovala. Nejvyšší správní soud tedy v daném případě posuzoval pouze otázku výběru příslušných právních norem na daný skutkový stav, jejich výklad a aplikaci.

Nejvyšší správní soud k věci předesílá, že nárok na starobní důchod vzniká ze zákona, a to v okamžiku, kdy dojde poprvé ke splnění všech podmínek stanovených právními předpisy. V projednávaném případě stěžovatelka splnila podmínky pro vznik nároku na starobní důchod v českém systému sociálního zabezpečení (důchodového pojištění), kdy dosáhla důchodového věku dle ust. § 21 odst. 2 písm. c) zák. č. 100/1988 Sb., a zároveň měla s použitím čl. 20 a čl. 11 odst. 3 Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení splněnu i podmínku potřebné doby zaměstnání (pojištění) v trvání nejméně 25 roků. Stěžovatelka nárok na důchod uplatnila ke dni 1. 4. 2005. Pro výpočet výše jejího starobního důchodu se tedy s ohledem na tuto skutečnost použije ust. § 72 odst. 1 zák. č. 155/1995 Sb. A protože získala dobu pojištění i v jiném státu Evropské unie, použije se též ust. čl. 46 Nařízení Rady č. 1408/71. Lze tedy uzavřít, že výběr právních norem pro posouzení nároku a výše starobního důchodu stěžovatelky provedla žalovaná správně.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelce vznikl nárok na starobní důchod v českém systému pojištění jen s přihlédnutím k dobám pojištění získaným v jiném členském státu Evropské unie, uplatní se při výpočtu výše jejího starobního důchodu princip tzv. dílčení upravený v ust. čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady č. 1408/71. Tento princip bývá obvykle zakotven i ve dvoustranných mezinárodních smlouvách na poli sociálního zabezpečení a byl obsažen i v čl. 11 odst. 4. Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení uveřejněné pod č. 228/1993 Sb. Výše důchodu z českého systému pojištění se tedy vypočítá tak, že nositel pojištění nejprve vypočte teoretickou výši dávky, na kterou by vznikl pojištěnci nárok, pokud by veškeré doby pojištění byly získány dle vnitrostátních předpisů, a poté upraví výši důchodu podle poměru dob skutečně získaných v českém systému pojištění k celkové době pojištění získané pojištěncem ve všech členských státech EU (včetně ČR). Stěžovatelka v daném případě nijak nezpochybnila výpočet teoretické výše starobního důchodu jako základu pro jeho další úpravy, nesouhlasila však se způsobem, jakým byl důchod podílčen.

Nejvyšší správní soud však právní názor stěžovatelky nesdílí. V prvé řadě je třeba zdůraznit, že ustanovení § 61 zákona č. 155/1995 Sb. nemá s podstatou námitek stěžovatelky přímou souvislost. Tato norma reaguje pouze na skutečnost, že důchody v českém systému pojištění jsou dvousložkové a důchod se skládá ze základní a procentní výměry. Dochází-li tedy k dílčení důchodu dle mezinárodní smlouvy (pod tento pojem je nutno v daném případě zahrnout i citované Nařízení, jehož závaznost pro nositele pojištění vyplývá ze Smlouvy o přistoupení ČR k EU), podléhají dle tohoto ustanovení dílčení obě složky důchodu.

Nejvyšší správní soud nepřisvědčil právní argumentaci stěžovatelky ani v ústavně právní rovině. Krajskému soudu lze v daném případě zajisté vytknout nepřiléhavou právní argumentaci rozsudkem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2005, nikoliv však nedodržení právního názoru obsaženého ve stěžovatelkou cit. nálezech Ústavního soudu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v rozsudku rozšířeného senátu byla řešena otázka zápočtu dob pojištění získaných do 31. 12. 1992, tedy za dobu existence československého státu pro vznik nároku na starobní důchod pojištěnců před 1. 6. 2002, tj. před účinností ústavního zákona č. 395/2001 Sb., zatímco v daném případě je na rozdíl od předchozího předmětem posouzení hodnocení dob pojištění získaných po zániku ČSFR pro výpočet výše starobního důchodu, na jehož výplatu vznikl pojištěnci nárok po 1. 5. 2004, tj. po vstupu České republiky do Evropské unie. Jedná se tedy o případ po právní stránce zcela odlišný. Krajský soud měl proto především sám vyložit ust. čl. 46 odst. 2 Nařízení Rady 1408/71, o němž se napadené rozhodnutí žalované opírá a o němž ani stěžovatelka sama nepochybuje, že na výpočet výše jejího důchodu dopadá, v návaznosti na ust. § 33 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb. a z tohoto hlediska posoudit zákonnost napadeného rozhodnutí. Ze stejného důvodu však na projednávaný případ nedopadají ani stěžovatelkou uváděné nálezy Ústavního soudu, které se v jednotlivých, i v rámci této skupiny skutkově odlišných případech vyjadřovaly právě k otázce hodnocení dob pojištění získaných před rozdělením ČSFR, a to vždy ve věcech nároků na dávku, které vznikly před vstupem České republiky do Evropské unie. Namítá-li pak žalobkyně, že je při hodnocení dob pojištění diskriminována ve srovnání s jinými občany České republiky, je takováto námitka výrazem určitého nepochopení zásad, na němž jsou sociální systémy v evropském prostoru (včetně České republiky) od svého počátku založeny. Základní podmínkou nároku na jakoukoliv důchodovou dávku je účast pojištěnce v určitém systému důchodového pojištění, jež bývá v principu založena na jeho výdělečné činnosti a nějaké formě odvodu pojistného do daného systému. Po splnění zákonem stanovených podmínek, zpravidla získáním určité doby pojištění a po přistoupení další skutečnosti (neschopnost výkonu výdělečné činnosti v důsledku zdravotní nezpůsobilosti či dosažení určitého věku), pak vzniká pojištěnci nárok na plnění - přiznání některé z dávek důchodového pojištění, např. invalidního či starobního důchodu. Jak vyplývá z výše uvedeného stručného vysvětlení, nemělo by dodatečné vnášení podmínky státního občanství do úpravy nároků na dávky důchodového pojištění, ať už v podobě kritéria pro hodnocení dob pojištění či dokonce jedné z podmínek nároku na dávku, samo o sobě žádný smysl. Vnitrostátní předpisy z oblasti sociálního zabezpečení platné na území současné České republiky v posledních sto letech (počínaje zák. č. 1/1907 ř. z.) takovouto podmínku pro hodnocení dob pojištění (pokud byla výdělečná činnost vykonávána na daném území) či pro vznik nároku na dávku také nikdy neupravovaly, v současné době neupravují (zákona č. 155/1995 Sb.) a vzhledem k její neústrojnosti pro tento systém lze spolehlivě předpovědět, že ani v budoucnu upravovat nebudou. Vzhledem k irelevanci státního občanství pro posuzování rozhodných skutečností v oblasti důchodových nároků pojištěnců je vyloučeno, že by mohlo být se stěžovatelkou nerovně zacházeno ve srovnání s jinými občany České republiky, právě naopak, projevem nerovného zacházení by bylo, pokud by se skutečnosti rozhodné pro vznik nároku na dávku

a její výši posuzovaly v jejím případě odlišně od ostatních pojištěnců s ohledem na její české státní občanství (což stěžovatelka pro způsob dílčení svého starobního důchodu implicitně požaduje). „Občané České republiky“ nemohou být v daném případě relevantní skupinou pro posouzení, zda byl dodržen princip rovnosti, tu je nutno definovat na základě jiných kritérií a dodržení uvedeného principu zkoumat ve vztahu ke skupině „pojištěnců účastných na sociálních soustavách v rámci Evropské unie“. Nařízení Rady č. 1408/71 má ostatně samo princip rovnosti nakládání zakotvený ve svém čl. 3, kde je rovněž obsažen zákaz nerovného zacházení při posuzování důchodových nároků z důvodu státní příslušnosti, což odpovídá výše uvedeným tezím.

Nařízení Rady č.1408/71 v čl. má v první řadě zajistit, aby pojištěnec při překrývání dávek přiznaných z různých systémů pojištění nedostával v souhrnu na dávkách více, než kolik by mu náleželo, pokud by veškerou dobu pojištění získal v příslušném členském státě, ve kterém by teoretická částka důchodu byla nejvyšší. Zároveň však uvedené pravidlo slouží k tomu, aby při úpravě výše dávek pro souběh podle národních předpisů nedocházelo k jejich nadměrnému krácení. Meze pro krácení důchodů v souběhu pak stanovily čl. 46 a) až c) Nařízení. V daném případě se toto pravidlo nijak neuplatnilo, neboť žádný ze zúčastněných členských států (zde Česká republika a Slovenská republika) další úpravy výše starobního důchodu stěžovatelky podle národních předpisů neprováděl (český nositel pojištění dle § 58 zákona č. 155/1995 Sb.) a stěžovatelce byl přiznán od obou nositelů pojištění starobní důchod v plné výši tak, jak byl jimi vypočten dle ust. čl. 46 odst. 1 a 2 Nařízení. Ustanovení čl. 46 odst. 4 ve spojení s čl. 6 Nařízení zakotvuje výjimku z působnosti Nařízení pro ty případy, kdy dosavadní úmluvy o sociálním zabezpečení uzavřené mezi členskými státy poskytovaly vyšší standard, než který vyplývá z Nařízení. Vzhledem k tomu, že výše dávek přiznávaných dle Smlouvy mezi ČR a SR o sociálním zabezpečení č. 228/1993 Sb. by byla stejná, nikoliv vyšší než výše dávek vypočtených dle Nařízení Rady č. 1408/71 (čl. 20 Smlouvy se stal součástí přílohy III. Nařízení a čl. 46 Nařízení obsahuje stejné pravidlo pro dílčení jako čl. 11 odst. 4 Smlouvy), znamená to dle cit. ust. čl. 6 Nařízení pouze tolik, že uvedená Smlouva byla dnem vstupu ČR a SR do Evropské unie nahrazena Nařízením a že se výše důchodu stěžovatelky vypočte podle pravidel v něm obsažených. Tento závěr však od počátku řízení nikdo nezpochybňoval a žalovaná výši důchodu stěžovatelky také takto vypočetla.

Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že žalovaná při výpočtu výše starobního důchodu stěžovatelky nikterak nepochybila a příslušná ustanovení vnitrostátních předpisů i komunitárního práva správně vyložila i aplikovala. Krajský soud svůj závěr o zákonnosti rozhodnutí žalované sice neopřel o zcela správnou právní argumentaci, ve výsledku však rovněž nepochybil. Dílčí nedostatky v odůvodnění rozsudku krajského soudu neshledal Nejvyšší správní soud důvodem k jeho zrušení za situace, kdy výrok rozsudku je v souladu se zákonem a právní úvahu bylo možno doplnit při vypořádání kasačních námitek stěžovatelky v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst.1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Nad rámec toho, co bylo uvedeno, lze uvést, že součet důchodů přiznaných stěžovatelce v původní výši českým nositelem pojištění (2640 Kč) a slovenským nositelem pojištění (7813 Sk) po přepočtu na české koruny podle současného kurzu se pohybuje okolo částky 8500 Kč měsíčně. Českým nositelem pojištění by přitom stěžovatelce mohla být přiznána částka 7923 Kč (po započtení všech dob pojištění), takže není zřejmé, v čem by mělo stěžovatelkou požadované dorovnání důchodu žalovanou spočívat.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Stěžovatelka, která nebyla v řízení úspěšná, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a právo České správy sociálního zabezpečení na náhradu nákladů řízení je v posuzované věci ze zákona vyloučeno.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu